

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121203598
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121203598.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: W. S. so sídlom O. XXO., XXX XX O., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. X, XXX XX S., právne zastúpený: JUDr. Dušan Remeta, Masarykova 2, 080 01 Prešov, o zaplatenie 21 149 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 24C/22/2021-88 z 15. februára 2022 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. v II. vyhovujúcom výroku a v III. výroku o trovách konania.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zastavil konanie o zaplatenie sumy 450 eur; vo výroku II. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 20 699 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 21 999 eur od 27.12.2019 do 23.1.2020, 5% ročne zo sumy 21 949 eur od 24.1.2020 do 28.2.2020, 5% ročne zo sumy 21 899 eur od 1.3.2020 do 18.3.2020, 5% ročne zo sumy 21 849 eur od 19.3.2020 do 28.4.2020, 5% ročne zo sumy 21 799 eur od 29.4.2020 do 24.5.2020, 5% ročne zo sumy 21 749 eur od 25.5.2020 do 17.6.2020, 5% ročne zo sumy 21 699 eur od 18.6.2020 do 23.7.2020, 5% ročne zo sumy 21 649 eur od 24.7.2020 do 25.8.2020, 5% ročne zo sumy 21 599 eur od 26.8.2020 do 25.9.2020, 5% ročne zo sumy 21 549 eur od 26.9.2020 do 19.10.2020, 5% ročne zo sumy 21 499 eur od 20.10.2020 do 28.11.2020, 5% ročne zo sumy 21 449 eur od 29.11.2020 do 28.12.2020, 5% ročne zo sumy 21 399 eur od 29.12.2020 do 19.1.2021, 5% ročne zo sumy 21 349 eur od 20.1.2021 do 22.2.2021, 5% ročne zo sumy 21 299 eur od 23.2.2021 do 15.3.2021, 5% ročne zo sumy 21 199 eur od 16.3.2021 do 21.4.2021, 5% ročne zo sumy 21 149 eur od 22.4.2021 do 20.5.2021, 5% ročne zo sumy 21 099 eur od 21.5.2021 do 22.6.2021, 5% ročne zo sumy 21 049 eur od 23.6.2021 do 19.7.2021, 5% ročne zo sumy 20 999 eur od 20.7.2021 do 19.8.2021, 5% ročne zo sumy 20 949 eur od 20.8.2021 do 21.9.2021, 5% ročne zo sumy 20 899 eur od 22.9.2021 do 20.10.2021, 5% ročne zo sumy 20 849 eur od 21.10.2021 do 22.11.2021, 5% ročne zo sumy 20 799 eur od 23.11.2021 do 20.12.2021, 5% ročne zo sumy 20 749 eur od 21.12.2021 do 14.1.2022, 5% ročne zo sumy 20 699 eur od 15.1.2022 do zaplatenia a v III. súvisiacom výroku o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovaného.

2. Po citácií ustanovení § 420, § 427 ods. 1, § 430 ods. 1, § 517 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., § 3 ods. 1, § 24 ods. 2 písm. b/, ods. 7 zák. č. 381/2001Z.z. (ďalej aj „ZoPZP“), § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z.,

§ 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobca sa podanou žalobou na žalovanom domáhal zaplatenia sumy 21 149 eur s príslušenstvom titulom regresného nároku na tom skutkovom základe, že motorovým vozidlom, ktorého držiteľom bol žalovaný došlo k spôsobeniu dopravnej nehody s následkom smrti, pričom k vozidlu nebolo v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie a žalobca ako poisťiteľ vyplatil poškodeným poistné plnenie z garančného fondu. V priebehu konania boli vykonané čiastočné úhrady dlžnej sumy spolu vo výške 450 eur, a preto s poukazom na ustanovenie § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca je právnická osoba zriadená zákonom č. 381/2001 Z.z., a že žalovaný je fyzická osoba - držiteľ motorového vozidla zn. V. s A.: V prevádzku ktorého bola spôsobená škoda. Totiž dňa XX.X.XXXX spôsobila vodička H. B. predmetným motorovým vozidlom v dôsledku dopravnej nehody poškodenie zdravia Q. B., ktorá pri dopravnej nehode a jej následkoch podľahla. Vzhľadom na to, že k predmetnému vozidlu nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, vznikla žalobcovi povinnosť uhradiť poškodeným z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca poskytol poškodeným dňa XX.XX.XXXX z poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 22 999 eur. Žalovaný svoj dlh uhradil čiastočne, a to vo výške 2 300 eur, kde čiastočnú úhradu vykonal platbou 1 000 eur dňa 23.12.2019, 50 eur dňa 23.1.2020, 50 eur dňa 28.2.2020, 50 eur dňa 18.3.2020, 50 eur dňa 28.4.2020, 50 eur dňa 24.5.2020, 50 eur dňa 17.6.2020, 50 eur dňa 23.7.2020, 50 eur dňa 25.8.2020, 50 eur dňa 25.9.2020, 50 eur dňa 19.10.2020, 50 eur dňa 28.11.2020, 50 eur dňa 28.12.2020, 50 eur dňa 19.1.2021, 50 eur dňa 22.2.2021, 50 eur dňa 15.3.2021, 50 eur dňa 21.4.2021, 50 eur dňa 20.5.2021, 50 eur dňa 22.6.2021, 50 eur dňa 19.7.2021, 50 eur dňa 19.8.2021, 50 eur dňa 21.9.2021, 50 eur dňa 20.10.2021, 50 eur dňa 22.11.2021, 50 eur dňa 20.12.2021, 50 eur dňa 14.1.2022. Následne uzavrel, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť uzatvoriť povinné zmluvné poistenie k motorovému vozidlu, umožnil vodičke H. B. použiť toto motorové vozidlo a žalobca musel následne zaplatiť poškodeným náhradu vzniknutej škody z poistného garančného fondu. Nakoľko si žalobca oprávnenne uplatnil nárok na náhradu sumy 20 699 eur voči žalovanému, podanej žalobe vyhovel a o trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu.

3. Označený rozsudok včas podaným odvolaním, čo do II. vyhovujúceho výroku a čo do III. súvisiaceho výroku o trovách konania napadol žalovaný, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP. Odvoláciu argumentáciu žalovaného možno zhrnúť do nasledovných rovín: (i) nedostatočné zistenie podstatnej okolnosti týkajúcej sa odvolateľovej zodpovednosti za náhradu poskytnutého plnenia v zmysle § 24 ods. 7 ZoPZP, tu tvrdiac, že už v samotnej žalobe, ako aj na nariadenom pojednávaní uvádzal, že predmetné vozidlo vodička (jeho bývalá manželka) použila bez jeho povolenia, bez jeho súhlasu a bez jeho vedomia, na čo súd nereflektoval a za tým účelom si nepripojil vyšetrovací spis, resp. nepristúpil k výsluch vodičky s tým, že on doposiaľ žiadnu úhradu dlhu nevykonal, kde v odvolaní sprecizoval okolnosti týkajúce sa použitia motorového vozidla jeho bývalou manželkou bez jeho vedomia a proti jeho vôli; (ii) námietka nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie tvrdiac, že do práva pozostalých osôb nedošlo osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, ale smrťou obete, lebo pozostalé osoby neboli priamymi účastníkmi nehody, teda tu absentuje aj príčinná súvislosť s tým, že on dopravnú nehodu nespôsobil, nijakým spôsobom ju nezavinil a ani sa na nej nepodieľal, pričom podľa jeho názoru za prevádzateľa je potrebné považovať vlastníka motorového vozidla a on bol iba jeho držiteľom; (iii) tvrdenie, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je krytá z PZP; (iv) tvrdenie o prenose zodpovednosti na osobu vodičky, ktorá motorové vozidlo použila bez jeho vedomia, alebo proti jeho vôli poukazujúc na § 430 ods. 1 Obč. zák. a (v) v odvolaní vznesená námietka premlčania s poukazom na dátum dopravnej nehody, resp. úmrtie obete v roku 2006, pričom k plneniu malo prísť po ukončení šetrenia udalosti tiež v roku 2006 a dátum podania žaloby, ktorá bola podaná na súde v máji 2021. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne ho zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trový konania.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil trový konania. Na prvom mieste poukázal na to, že tvrdenia odvolateľa pred súdom prvej inštancie o tom, že motorové vozidlo bolo použité bez jeho vedomia, resp. proti jeho vôli ostali iba v rovine tvrdenia s tým, že jeho ďalšie sprecizované skutkové tvrdenia v odvolaní ohľadne uvedeného, nemožno prijať s poukazom na § 366 CSP s tým, že aj keby boli uvedené tvrdenia preukázané, nezabavovali by ho povinnosť uzatvoriť povinné zmluvné poistenie a taktiež sa tým žalovaný nezabavil ani objektívnej zodpovednosti v zmysle § 427 ods. 1 Obč. zák.. V predmetnom prípade sa vymáha regresný nárok

v zmysle § 24 ods. 7 ZoPZP titulom vyplatenej náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaný ako prevádzateľ motorového vozidla, ktorý ako držiteľ tohto vozidla mal povinnosť uzatvoriť povinné zmluvné poistenie s poukazom na § 3 ods. 1 ZoPZP. Presun zodpovednosti podľa § 430 ods. 1 Obč. zák., teda do úvahy neprichádza. Na námietku premlčania ako novotu navrhol s poukazom na § 366 CSP neprihliadať s tým, že uplatňovaný nárok v tomto spore nemôže byť ani premlčaný s poukazom na dátum plnenia z garančného fondu - 22.11.2019.

5. Ďalšie vyjadrenie strán dané neboli.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie rozhodnutia v napadnutom rozsahu (§ 387 ods. 1 CSP).

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd tak v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnymi skutkovými zisteniami, nedostatočnosťou nateraz zisteného skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. Pretože v súdnej veci bola v rámci odvolania žalovaným vznesená námietka premlčania žalobou uplatneného nároku, bolo povinnosťou odvolacieho súdu vychádzajúc zo zásady, „že ak súd zistí, že na základe vznesenej námietky premlčania je nárok premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už neskúma samotné meritum vecí“, zaoberať sa najsamprv touto otázkou. V nadväznosti na to odvolací súd konštatuje, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom sporovom konaní vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzený. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok v § 366 CSP. Námietka premlčania ako prostriedok procesnej obrany sa netýka procesných podmienok konania a ani výlučenia sudcu. Pretože v danom spore nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie ex offo skúmať, či právo žalobcu nie je premlčané, nemôže byť námietkou premlčania ani preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Taktiež nejde o prostriedok procesnej obrany, ktorý žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalovaným vznesená námietka premlčania je novotou, ktorú podľa § 366 CSP nemožno v odvolaní použiť.

10. Aj napriek uvedenému nad rámec odvolací súd k tejto otázke udáva, že zákon č. 381/2001 Z.z. je lex specialis všeobecnej úprave poistenia podľa Občianskeho zákonníka. Obsahuje aj úpravu nárokov kancelárie, pričom obsahuje aj právnu úpravu týkajúcu sa plynutia premlčania. V ustanovení § 24 ods.

7 citovaného zákona sa upravuje interný postih (regres) kancelárie, ktorý smeruje proti osobe bez poistenia zodpovednosti, na náhradu toho, čo kancelária za takúto osobu plnila. Prostredníctvom postihu sa prelomuje mechanické delenie škôd, ktoré vznikne v dôsledku vstupu kancelárie do odškodňovacieho vzťahu medzi osobou bez poistenia zodpovednosti a poškodeným. Regres proti takej osobe nemá charakter nároku na náhradu škody. Kancelária si uplatňuje nárok na náhradu vyplatených súm priamo proti osobe bez poistenia zodpovednosti, lebo za ňu nahradil škodu poškodenému. Skutočnosť, že postihové právo kancelárie nemá charakter nároku na náhradu škody, má význam aj v súvislosti s úpravou premlčania nároku kancelárie na postih proti osobe bez poistenia zodpovednosti, ktorý sa neriadi úpravou premlčania nároku zo zodpovednostného vzťahu. Preto je potrebné aplikovať všeobecnú premlčaciu dobu podľa § 101 Obč. zák. (trojročná premlčacia doba), ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa mohlo právo vykonať po prvý raz, pričom týmto momentom je moment výplaty z garančného fondu a takýto postoj je obsiahnutý v ustálenej judikatúre (R 36/1980). To, že zákonodarca explicitne toto zakotvil v § 24c citovaného zákona, v ktorom sa uvádza, že právo kancelárie na náhradu poistného plnenia alebo náhradného poistného plnenia poskytnutého z poistného garančného fondu podľa § 24, 24a a 24b sa premlčí do troch rokov odo dňa vyplatenia poistného plnenia alebo náhradného poistného plnenia z poistného garančného fondu, je len zdôraznením všeobecnej právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku a nemalo by vplyv na právne posúdenie vecí.

11. V súdnej veci nesporným je, že dňa XX.X.XXXX bývalá manželka žalovaného spôsobila dopravnú nehodu, následkom ktorej bola smrť Q. B., a to motorovým vozidlom V., A.: V ktorého držiteľom v čase dátumu dopravnej nehody bol žalovaný, a na ktoré v čase dátumu dopravnej nehody nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie, ako to vyplýva z ust. § 3 ods. 1 ZoPZP. Tým vznikla žalobcovi v zmysle § 24 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona povinnosť uhradiť pozostalým obete dopravnej nehody plnenie z garančného fondu. Žalobca takto poskytol pozostalým obete sumu 22 999 eur, pričom na uvedené bolo čiastočne plnené celkovo sumou vo výške 2 300 eur (podrobne k čiastočným úhradám pozri bod 2. odôvodnenia). Žalobca si svoju povinnosť v zmysle citovaného zákona splnil tým, že uhradil plnenie z garančného fondu. Bez pochybností bol žalobou uplatnený regresný nárok v zmysle § 24 ods. 7 ZoPZP, pričom žalobca preukázal, že plnil podľa § 24 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona z garančného fondu. Zo znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že je potrebné rozlišovať v prejednávanej veci tak aj vo všeobecnosti v kontexte povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla medzi dvoma odlišnými právnymi inštitútmi. Na jednej strane stojí občianskoprávna zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na druhej strane stojí pokrytie tejto zodpovednosti povinným poistením. Tieto dva právne inštitúty sú síce úzko spojené, ale zároveň sú upravené odlišným spôsobom a v odlišnom rozsahu. Žalobcom v predmetnom konaní uplatnený nárok nie je nárokom na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (§ 420, § 427 Obč. zák.), ale ide o zvláštny nárok kancelárie vyplývajúci z osobitného právneho predpisu, pričom v čase vzniku škody to bol zák. č. 381/2001 Z.z. Tento zákon zároveň upravuje okruh zodpovedných osôb, pričom v danej veci je to podľa § 24 ods. 7 citovaného zákona ten, kto zodpovedá za škodu podľa ods. 2 písm. b/, čiže ten, kto mal povinnosť uzatvoriť poistnú zmluvu, teda v danej veci žalovaný. Ustanovenie § 24 ods. 7 veta prvá v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona je potrebné však vykladať aj tak, že kancelária má právo postihu aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia t.j. aj proti vodičovi (napr. uznesenie NS SR, sp. zn. 4/Cdo/134/2009 z 31.8.2010). Podmienkou vzniku regresného práva je len to, že tieto sumy kancelária skutočne vyplatila. Právo na postih je právom, nie však povinnosťou kancelárie. Z tohto dôvodu zákon ustanovuje, že kancelária má právo na náhradu toho, čo za osobu bez poistenia zodpovednosti plnila. Z uvedeného vyplýva, že v prípade uplatnenia tohto regresného nároku má kancelária aj možnosť voľby, či bude žalovať iba osobu bez poistenia zodpovednosti, alebo iba osobu vodiča, či oboch súčasne. Tým je v súdnej veci bezpochyby daná pasívna vecná legitímácia žalovaného a to bez možnosti, čo i len uvažovať o presune zodpovednosti na vodiča v zmysle § 430 ods. 1 Obč. zák..

12. K otázke krytia náhrady nemajetkovej ujmy z dopravnej nehody z PZP odvolací súd poukazuje na už notorický známe rozhodnutia ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 366/2016 a III. ÚS 666/2016 ako i rozhodnutie NS SR publikované pod č. 61/2018, v zmysle ktorých je náhrada nemajetkovej ujmy z dopravnej nehody krytá z PZP.

13. K námietke o nedostatočnom zistení podstatnej okolnosti týkajúcej sa existencie zodpovednosti žalovaného za náhradu poskytnutého plnenia tým, že súd nereflektoval na tvrdenia žalovaného o použití motorového vozidla jeho bývalou manželkou bez jeho vedomia, resp. proti jeho vôli odvolací

súd uvádza, že vo všeobecnej rovine do kategórie procesných väd s ústavnoprávnymi dôsledkami možno zahrnúť aj problematiku tzv. „opomenutých dôkazov“, ktorá v zásade zahŕňa aj takú procesnú situáciu, keď niektorá zo strán sporu navrhne vykonanie dôkazného prostriedku, ktorý je zamietnutý bez vecného zdôvodnenia obsiahnutého v odôvodnení konečného rozhodnutia a zodpovedajúceho povahy a závažnosti vecí, prípadne je celkom opomenutý. V súvislosti s touto odvolacou námietkou žalovaného odvolací súd potom považuje za rozhodujúce, že odvolateľ žiadne dôkazné prostriedky vo vzťahu k nemu uvádzanému tvrdeniu v priebehu celého konania nenavrhol/neprodukoval.

14. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v II. vyhovujúcom výroku ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania výrokom III. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správne a úplné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, nepovažoval odvolací súd reagovať špecifickou odpoveďou.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

16. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).